

פרשת שבוע	כניסת שבת	יציאת שבת	גיליון מספר	מוקדש לע"ה
לך לך	ירושלים 16:15 בבנה 16:32 מצפה רמון 16:29	ירושלים 17:27 בבנה 17:29 מצפה רמון 17:30	123	הבה"ח דוד צברדלינג ז"ל בן שלמה זלמן ושושנה נעמי הי"ד

אורות הפרשה – הרב נאור מאיר גנון שליט"א.

לפעמים אנשים מחכים כל חייהם שיקרה הדבר שחלמו עליו אבל כשהוא קורה בסוף רובם לא יודעים מה לעשות כעת, פתאום הם נעשים זקנים וטוענים: השתגעת? שאני אשתנה עכשיו? אני אדם של שגרה. רבותי, כשה' פותח לנו את השערים אנחנו צריכים להיכנס בהם ולהתפלל גם על אחרים שיזכו. אברהם אבינו היה בן 75. כל חייו חיכה שה' ידבר איתו, הוא ממש דרש את ה' וכמו ששרים בשבת: "דורשי ה' זרע אברהם אוהבו" (השיר "כל מקדש שביעי"). יש בדיחה על העניין הזה יהודי אחד צועד על גשר ופתאום הגשר מתנדנד. הוא מתפלל לה' שאם יעבור בשלום הוא יתרום 100 דולר ופתאום הגשר נרגע ומפסיק לרעוד. הוא ממשיך ללכת וחושב: אוי חבל הייתי צריך לומר 50 דולר. ואז הוא חושב: 50?! ה' היה שמח גם ב 10 דולר. לבסוף כשהוא יורד מהגשר הוא אומר: רבונו של עולם סתם צחקתי.. בע"ה שנדרוש את ה' תמיד וכשיפתח לנו שער ניכנס ולא נתקע באמירה שזה גדול עליי וצחקתי ונזכור להתפלל גם על אחרים. אוהב אתכם! שבת שלום (-: (ע"פ דברי הרב שלמה קרליבך זצ"ל)

דבר בעיתו מה טוב – מאורעות התנ"ך בתאריך היומי, על פי ספרו של הבח"ה דוד צברדלינג ז"ל.

ט"ו חשוון: לב ויעש יבכעם חג בחדש השמיני בחמשה עשר יום לחדש כחג אשר ביהודה ויעל על המזבח פן עשה בבית אל לזבח לעגלים אשר עשה והעמיד בבית אל את כהני הבמות אשר עשה: לג ויעל על המזבח אשר עשה בבית אל בחמשה עשר יום בחדש השמיני בחדש אשר בדא כתיב מלבד מלבו ויעש חג לבני ישראל ויעל על המזבח להקטיר: יג א והנה איש אלהים בא מיהודה בדבר יהוה אל בית אל ויבכעם עמד על המזבח להקטיר: ב ויקרא על המזבח בדבר יהוה ויאמר מזבח מזבח כה אמר יהוה הנה בן נולד לבית דוד ואשיהו שמו וזבח עליך את כהני הבמות המקטרים עליך ועצמות אדם ישלכו עליך: ג ונתן ביום ההוא מופת לאמר זה המופת אשר דבר יהוה הנה המזבח נקבע ונשפך הדשן אשר עליו: ד ויהי כשמע המלך את דבר איש האלהים אשר קרא על המזבח בבית אל וישלח יבכעם את ידו מעל המזבח לאמר תפשהו ותיבש ידו אשר שלח עליו ולא יכל להשיבה אליו: ה והמזבח נקבע וישפך הדשן מן המזבח כמופת אשר נתן איש האלהים בדבר יהוה: ו ויען המלך ויאמר אל איש האלהים חל נא את פני יהוה אלהיך והתפלל בעדי ותשב ידי אלי ויחל איש האלהים את פני יהוה ותשב יד המלך אליו ותהי כבראשנה: ז וידבר המלך אל איש האלהים באה אתי הביתה וסעדה ואתנה לב מתת: ח ויאמר איש האלהים אל המלך אם תתן לי את חצי ביתך לא אבא עמך ולא אכל לחם ולא אשתה מים במקום הזה: ט כי כן צוה אתי בדבר יהוה לאמר לא תאכל לחם ולא תשתה מים ולא תשוב בדרך אשר הלכת: י וילך בדרך אחר ולא שב בדרך אשר בא בה אל בית אל: יא ונביא אהד זקן ישב בבית אל ויבוא בנו ויספר לו את כל המעשה אשר עשה איש האלהים היום בבית אל את הדברים אשר דבר אל המלך ויספרם לאביהם: יב וידבר אלהם אביהם אי זה הדרך הלך ויראו בניו את הדרך אשר הלך איש האלהים אשר בא מיהודה: יג ויאמר אל בניו חבשו לי החמור ויחבשו לו החמור וירכב עליו: יד וילך אחרי איש האלהים וימצאוהו וישב תחת האלה ויאמר אליו האתה איש האלהים אשר באת מיהודה ויאמר אני: טו ויאמר אליו לך אתי הביתה ואכל לחם: טז ויאמר לא אוכל לשוב אתך ולבוא אתך ולא אכל לחם ולא אשתה אתך מים במקום הזה: יז כי דבר אלי בדבר יהוה לא תאכל לחם ולא תשתה שם מים לא תשוב ללכת בדרך אשר הלכת בה: יח ויאמר לו גם אני נביא כמוב ומלאך דבר אלי בדבר יהוה לאמר השבהו אתך אל ביתך ויאכל לחם וישת מים כחש לו: יט וישב אותו ויאכל לחם בביתו וישת מים: כ ויהי הם יושבים אל השלחן ויהי דבר יהוה אל הנביא אשר השיבו: כא ויקרא אל איש האלהים אשר בא מיהודה לאמר כה אמר יהוה יען כי מרית פי יהוה ולא שמרת את המצוה אשר צוה יהוה אלהיך: כב ותשב ותאכל לחם ותשת מים במקום אשר דבר אליך אל תאכל לחם ואל תשת מים לא תבוא נבלתך אל קבר אבותיך: כג ויהי אחרי אכלו לחם ואחרי שתותו ויחבש לו החמור ויבואו אליו וישיבו: כד וילך וימצאוהו אריה בדרך וימיתו ויהי נבלתו משלכת בדרך והחמור עמד אצלה והאריה עמד אצל הנבלה: כה והנה אנשים עברים ויראו את הנבלה משלכת בדרך ואת האריה עמד אצל הנבלה ויבאו וידברו בעיר אשר הנביא הזקן ישב בה: כו וישמע הנביא אשר השיבו מן הדרך ויאמר איש האלהים הוא אשר מכה את פי יהוה ויתנהו יהוה לאריה וישברהו וימתו בדבר יהוה אשר דבר לו: כז וידבר אל בניו לאמר חבשו לי את החמור ויחבשו: כח וילך וימצא את נבלתו משלכת בדרך וחמור והאריה עמדים אצל הנבלה לא אכל האריה את הנבלה ולא שבר את החמור: כט וישא הנביא את נבלת איש האלהים וינחהו אל החמור וישיבהו ויבא אל עיר הנביא הזקן לספד ולקברו: ל וינח את נבלתו בקברו ויספדו עליו אחיו: לא ויהי אחרי קברו אותו ויאמר אל בניו לאמר במותי וקברתם אתי בקבר אשר איש האלהים קבור בו אצל עצמותיו הניחו את עצמותי: לב פי היה יהוה הדבר אשר קרא בדבר יהוה על המזבח אשר בבית אל ועל כל בתי הבמות אשר בערי שמרון: לג אחר הדבר הזה לא שב ויבכעם מדרכו הכעה וישב ויעש מקצות העם כהני במות הספץ ומלא את ידו ויהי כהני במות: לד ויהי בדבר הזה לחטאת בית יבכעם ולהכחיד ולהשמיד מעל פני האדמה: (מלכים-א' יב, לב-יג, לד)

הקדמה לספר הזוהר - רבי יהודה לייב הלוי אשלג זצוללה"ה.

עא) וטעם דבריהם הוא, כמו שבארנו, שבהיות כל עוסקי התורה, מזלזלים בפנימיות שלהם, ובפנימיות התורה, ומניחים אותה, כמו דבר, שאין צורך בו בעולם, ויעסקו בה, רק בשעה שלא יום ולא לילה, והמה בה, כעורים מגששים קיר - שבזה, המה מגבירים את חיצוניותם עצמם, דהיינו תועלת גופם, וכן חיצוניות התורה, המה מחשיבים, על פנימיות התורה. ואז המה גורמים, במעשיהם הללו, שכל בחינות החיצוניות, שישנן בעולם, מגבירות את עצמן, על כל חלקי הפנימיות שבעולם. כל אחת לפי מהותה: א. כי החיצוניות שבכלל ישראל, דהיינו "עמי הארצות" שבהם, מתגברת ומבטלת את הפנימיות שבכלל ישראל, שהם גדולי התורה. ב. וכן החיצוניות שבאומות העולם, שהם בעלי החורבן שבהם, מתגברת ומבטלת את הפנימיות שבהם, שהם חסידי אומות העולם. ג. וכן חיצוניות כל העולם, שהם אוה"ע, מתגברת ומבטלת את בני ישראל, שהם פנימיות העולם. ובדור כזה, כל בעלי החורבן שבאומות העולם, מרימים ראש, ורוצים בעיקר להשמיד ולהרג את בני ישראל, דהיינו כמ"ש ז"ל (יבמות ס"ג): "אין פורענות באה לעולם, אלא בשביל ישראל". דהיינו, כמ"ש בתיקונים הנ"ל, שהם גורמים, עניות וחרב ושוך והריגות והשמדות, בעולם כולו. ואחר שבעונותנו הרבים, נעשינו עדי ראיה, לכל האמור בתיקונים הנ"ל. ולא עוד, אלא שמדת הדין, פגעה דוקא בהטובים שבנו, כמ"ש ז"ל (ב"ק ס'): "ואינה מתחלת, אלא מן הצדיקים תחילה". ומכל הפאר, שהיה לכלל ישראל, בארצות פולין וליטא וכו', לא נשאר לנו, אלא השרידים שבארצנו הקדושה. הנה מעתה, מוטל רק עלינו, שארית הפליטה, לתקן את המעוות החמור הזה. וכל אחד ואחד מאתנו, שרידי הפליטה: יקבל על עצמו, בכל נפשו ומאודו, להגביר מכאן ואילך, את פנימיות התורה, וליתן לה את מקומה הראוי, כחשיבותה על מעלת חיצוניות התורה. ואז יזכה, כל אחד ואחד מאתנו, להגביר מעלת פנימיותו עצמו, דהיינו בחינת "ישראל" שבו, שהיא צרכי הנפש, על בחינת חיצוניותו עצמו, שהיא בחינת "אוה"ע" שבו, שהיא צרכי הגוף. ויגיע כח הזה, גם על כלל ישראל כולו, עד ש"עמי הארצות" שבנו, יכירו וידעו את השבח והמעלה של גדולי ישראל עליהם, וישמעו להם, ויצייטו להם. וכן פנימיות אוה"ע, שהם חסידי אומות העולם, יתגברו ויכניעו את החיצוניות שלהם, שהם בעלי החורבן. וכן פנימיות העולם, שהם ישראל, יתגברו בכל שבחם ומעלתם, על חיצוניות העולם, שהם האומות. ואז, כל אוה"ע, יכירו ויודו, במעלת ישראל עליהם. ויקיימו הכתוב (ישעיה, י"ד): "ולקחום עמים, והביאום אל מקומם, והתנחלום בית ישראל על אדמת ה'". וכן (ישעיה, מ"ט): "והביאו בניך בחוצן, ובנותיך על כתף תנשאנה". וז"ש בזוהר, נשא, דף קכד ע"ב, וז"ל: "בהאי חיבורא דילך, דאיהו ספר הזוהר, יפקון ביה מן גלותא, ברחמי [בחיבור הזה שלך, שהוא ספר הזוהר, יצאו בו מן הגלות, ברחמים]". דהיינו, כמבואר. אכ"ר.

עץ החיים - פירוש הסולם על הזוהר, לך לך דף צ"ו ע"ב.

תעו) אמר ר' יוסי וכו': אר"י. כתוב, אז יבקש להכריז על בניו, ויאמר, אז יבקש כשחר אורך כשחר אורך וגו' עתיד הקביה נארוכתך מהרה תצמח וגו'.

אביעה חידות מני קדם

חידון לפרשת "המלכים" (יהושע פרקים ט-יב) מקבילה ל-לך לך על פי חיבורו של הבח"ה דוד צברדלינג ז"ל.

א. באיזו מיכלה קיכל' יהושע את הגבעונים ד. מה לשמש קרה בגבעון ושםם לשאבי מים וחטבי עצים וגם לירח בעמק אילון

ב. לאן אמר יהושע לגבעונים שיהיו שאבים וחטבי עצים ה. על איזה ספר כבר כתובה שהשמש תעמוד ותהיה בדממה

ג. איזה אבנים שמו על פי המערה שבה נחבאו המלכים במקדה ו. איך מתאר הגביא את הגבעונים שעשו עצמם כשליחים

שבת שלום פתרונות לגליון הקודם: אדרת שזער, בית אל, גל אבנים, דלתיה, החלוץ, ויקרע שמלתי **שבת שלום**

לתגובות, הקדשות והערות: or.david.way@gmail.com מוקדש להצלחת: עדי בת שושנה נעמי, נאור מאיר בן אסתר ורעיתו, אוריאל בן אלישבע חפצי ורעיתו, ניצן בן אילנה, אריאלה אילת בת אילנה, בתיה בת עופרה, לרפואת חיים דב בציפורה, גבריאל בן אלישבע חפצי. לזרע בר קיימא: יפית חיה בת יהודית, חיים חי בן אבלין יהודית. ולרפואת כלל חללי עמו ישראל. לע"נ: אליהו בן מרים. לקבלת העלון בדוא"ל נא לשלוח לכתובת: guy.zwerdling@gmail.com